

tällaisiin olosuhteisiin tyytyväisiä, eivätkä nouse vaatimaan itsellensä parempia olosuhteita ja ihmisoikeuksia.

Työläisten Järjestyminen.

Sikäli kuin Yhdysvaltain väenlaskutoimiston taholta lasketun väenlaskun mukaan palkkatyöläiset jakautuvat teollisuuskittain, on kaivostyöläisiä 1,090,223. Siis summa, joka tässä teollisuudessa on huomattavan suuri siihen verrattuna, miten työläiset ovat järjestyneet teollisuusunioniin. Tällä alalla meillä on I. W. W:n Metallikaivostyöläisten Teollisuusunionit No. 210 & 220. Tämän teollisuusalan työläiset on järjestettävä yhteen koko maata käsittävään kaivostyöläisten järjestöön. Siis edessämme oleva tehtävä on paljon energiaa ja voimia kysyvää, saada nämä joukot käsittämään, mitä merkitsee yhteen liittymisen, silloin kuin on kysymyksessä työläisten etujen parantaminen. Yksilöinä emme

voi milloinkaan mitään yleisiä parannuksia saada. Siksi meidän on liityttävä yhteen. Silloin meillä on aina voiton mahdollisuudet.

Minun tiedossani ei ole tämän teollisuusunionin yleistä jäsenmäärää, mutta siihen on liittynyt viime vuoden kuluessa uusia jäseniä 3,134. Summa ei ole niin suuri kuin olisi suotavaa, mutta sittenkin siitä näemme, että jäsenmäärä on huomattavasti kasvanut ja toivomme, että kuluvan vuoden kuluessa näistä jokainen henkilö hankkii yhden taikka useamman uuden jäsenen järjestöömme jäseneksi. Koetetaan tehdä työläistovereillemme selväksi teollisuusunionin merkitys, että voisimme tulevaisuudessa taistella teollisuuskittain järjestynyttä kapitalistiluokkaa vastaan. Yhteen liittymällä me olemme voimakkaat taistelemaan ja taistelujen kautta meidän tiemme kulkee teolliseen yhteiskuntaan.

Abel Heino.

MITÄ VARTEN IHMISET TYÖSKENTELEVÄT

MITÄ varten ihmiset työskentelevät, opiskelevat, kehittävät henkisiä tai fyysisiä kykyjään tai yleensä toimivat, on kysymys, jonka ratkaisussa vielä tänäkin päivänä on jouduttu äärettömän suureen ristiriitaan ja vieläpä toisistaan aivan vastakkaiseen tulokseen. Yhdeltä taholta pyritään selostamaan, että ihmisten työskentely ja toiminta perustuu sentimentalisuudelle — tunteellisuudelle — riippuen niiden hyvistä tai huonoista vaikutelmista. Tällaisen selostustavan mukaan ihmiset ovat valmiit tekemään ja uhraamaan mitä tahansa puhtaasti sentimentalisista syistä — jättävät ottamatta huomionsa persoonalliset vaatimuksensa. Toiset taas, käyttämällä yhtä typerää selostustapaa, selostavat niiden perustuvan synnynäiselle perinnäisyydelle, välittämättä ollenkaan siitä ympäristöstä, johonka he joutuvat ja niistä sivuvaikutelmista, joiden alaisina he elävät ja toimivat.

Nämä, materialistiselta kannalta katsottuna, harhaan johtavat selostustavat eivät ole oleellisia ainoastaan hallitsevalle luokalle ja niiden suoranaissessa palveluksessa oleville ammattisotkijoille, eikä vielä työväenluokan aristokraatteihin — ylimystöön — kuuluville, oletetuille materialisteille, joiden varsinaisena tehtävänä on materialististen käsitteiden vääristeleminen ja työväenluokan pettäminen; eikä ne rajoitu järjestymättömiin ja luokkatiedottomiin työläisinkään, joiden yhteiskunnalliset käsit-

teet ovat prostituteeratut — saastutetut — porvarillisilla ihanteilla ja kahlittu uskonnon kahleilla. Mutta ne samat harhakäsitteet ilmenevät vielä säällittävässä tosiasiana järjestyneiden ja osittain luokkatietojenkin työläisten keskuudessa.

Kun palaamme ajassa taaksepäin, niin pitkälle kuin se historiallisesti on mahdollista ja katselemme alkuperäisten ihmisten toimintaa, niiden työskentelyä ja elämäntapoja, niin on kysymys jokaiselle selvä. Silloin kun ihmiset vielä yksilöinä hankkivat toimeentulonsa luonnosta, sellaisenaan kuin luonto sitä tarjosi, niin se selvääkin selvemmin osoittaa, mitä varten he työskentelevät ja mitkä kiihottimet olivat ne, jotka johtivat heidän työskentelyään. Ei yhdenkään tämänpäiväisen yhteiskunta- eikä taloustieteilijän, enempää kuin kenenkään muidenkaan päähän ole pälkähtänyt ajatus lähteä selittelemään, että viidakoissa yksilöinä harhaileva metsäihminen olisi työskennellyt kenenkään muiden hyväksi kuin itsensä ylläpitämiseksi ja suojelemiseksi. Siis itsensä säilyttämis- ja sukunsa jatkamisvaisto olivat ne ainoat tekijät, jotka pakottivat ihmisiä työskentelemään ja suojelemaan itseään, huolimatta siitä, millä tavalla he sen tekivät. Ihmisten väliset suhteet olivat kokonaan toisenlaiset, kuin ne ovat tänäpäivänä. Kaikki käsittivät toisensa vihollisekseen, eikä ainoastaan vihollisekseen vaan vieläpä ravinnon puutteessa, ravintoainekseen, joita oli metsästettävä

Saksan työläisten kurja asema. Useilla työläisten perheillä ei ole.. minkäänlaista.. asuntoa. Heidän täytyy viettää aikansa kaduilla ja teillä ilman minkäänlaista suojaa.

kuten muutakin saalista, yhteistoiminta oli kokonaan tuntematon.

Ei vielä sekään, että ihmiset alkoivat ryhmittymään ja hankkimaan toimeentulonsa sekä suojella itseään raakaa luontoa ja myöskin raatelevia eläimiä vastaan yhteistoiminnan kautta, anna pienintäkään aihetta selityksille, että ihmisten työskentelyn ja toiminnan tarkoitus olisi muuttunut. Kaikki samaan ryhmään kuuluvat jäsenet olivat velvolliset suorittamaan osansa yhteistyössä ja samalla saivat tasapuolisen oikeuden nauttia sen tuloksista.

Pitkä ja monimutkainen sekä hitaasti tapahtuvain muutosten alainen oli kehitysjakso, ennenkuin voitiin alkaa selittää ihmisten työskentelyn ja toiminnan johteina olevan jotkut muut tekijät kuin itsensä ylläpitäminen ja olemassaolonsa säilyttäminen.

Vasta patriarkallisen aikakauden loppupuolella, jolloin kehittyi työnjako varsinaiseksi järjestelmäksi, oli se mahdollista. Työnjaossa johtava työ erkaantui toimeenpanevasta työstä. Ensimmäintu ollen pieni murto-osa siitä yhteiskunnallisesta työmäärästä, mikä itsekullakin kehityskaudella suoritetaan. Johtava työ on samalla monimutkaisempaa ja tottumusta kysyvämpää kuin toimeenpaneva työ. Siksi johtavan työn menestyminen mahdollisimman hyvin vaatii kokeneempaa työvoimaa, kuin on välttämätöntä toimeenpanevassa työssä. Näin ollen sukujen vanhimmista ja kokeneemmista jäsenistä, patriarkoista, on tullut järjestävän ja johtavan työn suorittajia ja myöhemmin sukujen hallitsijoita.

Patriarkan tehtävänä oli paitsi järjestävän ja johtavan työn suorittaminen jokapäiväisen elämän ylläpitämiseksi, myöskin uskonnollisten ja juhlamenojen suorittaminen, sikäli kuin niitä oli olemassa. Alussa patriarkka suoritti tehtävänsä hyvin vaatimattomasti. Säätyeroavaisuutta hänen ja suvun toisten jäsenten välillä tuskin oli huomattavissa. Mutta sitä mukaa kuin suvun väkiluku lisääntyi, lisääntyi myöskin työn tuottavaisuus, joka työnjaon pohjalla

oli mahdollista paljon suuremmassa määrässä kuin ilman sitä. Elämän vaatimuksien ollessa perin vähäiset ja yksinkertaiset ei ollut välttämätöntä kuluttaa kaikkia tuotteita sitä mukaa kuin niitä tuotettiin, syntyi ylituotantoa.

Tällä ajalla oli suvun sisäisessä elämässä tapahtunut suuria muutoksia. Ensiksi: se on jakautunut yksityisperheiksi, vaikkakin taloudellisesti elävät yhteiselämää. Toiseksi: patriarkka, joka on tullut sukunsa varsinaiseksi hallitsijaksi, suvun toiset jäsenet ollen hänen alamaisiaan, on anastanut suvun omaisuuden itselleen, yksityisomaisuudekseen. Hänellä on nyt ehdoton valta menetellä ylituotannon suhteen mielensä mukaisesti. Väkiluvun lisääntyessä jatkuvasti joutuu suku laajentamaan asuma-alueitaan ja näin ollen joutuu läheiseen vuorovaikutukseen toisten sukujen kanssa, joko sotien ym. muodossa. Sukujen läheisestä vuorovaikutuksesta on seurauksena tuotteiden vaihto. Sen edellyttää eri sukujen valmistamien tuotteiden erilaisuus, joka johtuu ilmasto- ym. suhteista.

Vaikka patriarkka on sukunsa hallitsija ja sen omaisuus on hänen yksityisomaisuuttaan ja joutuu tuotteiden vaihdossa pitämään silmällä suvun yleisiä tarpeita, niin asettaa hän kuitenkin etutilalle omat ja perheensä persoonalliset vaatimukset. Se edellytti sen, että hän perheineen alkoi elää loisteliaampaa elämää kuin suvun muut jäsenet. Mitä suuremmaksi työn tuottavaisuus kehittyi, jota edisti työvälineiden parantaminen ja töiden monipuolinen järjestäminen, sitä suuremmaksi kasvoi tuotteiden ylijäämä ja tuotteiden vaihto lisääntyi samassa suhteessa. Se lisäsi ylellisyyttä hallitsijalle ja hänen perheelleen. Samalla se synnytti jyrkemmän ristiriidan hallitsijan ja hallittavain välillä. Joskus se saattoi kehittyä suoranaiseksi kapinahankkeeksi hallitsijaa vastaan. Vaikka alistuvaisuus hallitsijan tahdon alle oli jo alamaisten keskuudessa yleisenä käsitteenä, niin äärimmäisessä tapauksessa voivat he sen unohtaa ja ryhtyä vastustaviin toimenpiteisiin.

Hallitsija — patriarkka — ei vielä ollut kyennyt muodostamaan itselleen niin suurta suojelusvoimaa — hänen puolustajanaan olivat ainoastaan perheensä jäsenet — että hän väkivaltaisilla keinoilla olisi kyennyt kukistamaan alamaistensa kapinahankkeet. Siksi hän olosuhteiden pakoittamana ryhtyikin käyttämään viekkautta ja petosta asemansa puolustamiseksi. Siihen olikin hänellä äärettömän suuri mahdollisuus.

Vaikka jossakin määrässä ihmiskunta oli jo vapautunut luonnon orjuudesta, niin se ei kuitenkaan ollut siitä läheskään vapaa. Silloin ei vielä luonnon eri ilmiöitä voitu ratkaista tieteen avulla, sillä tiede oli yleisesti tuntematon ja ihmiskuntaa kahlitsi luontainen fetichismi.

Vaikka luonnon tuntemisessa tieteellisesti ei patriarkka suurestikaan eronnut alamaisistaan, niin oli hänen persoonakohtainen kokemuksensa käytännöllisessä elämässä sitä laajempi ja monipuolisempi. Hänen eristymisensä toimeenpanevasta työstä antoi hänelle paremman tilaisuuden kehittää persoonalli-

sia kykyjään, kuin mitä se oli mahdollista toimeenpanevan työn suorittajille. Pitkäaikainen työskentely järjestävän ja johtavan työn toimeenpanijana ja koko sukunsa holhoojana, edisti hänen ehdotonta vaikutusvaltaansa alamaistensa yli. Hänen pyrkimyksensä myöskin oli kehittää alamaistensa sellainen käsitys, että hän oli ainoa, joka erehtymättömästi kykeni määrittelemään, milloin tämä tai tuo tehtävä oli suoritettava, millä tavalla ja minkälaisen osan kukin saa tuotteiden jaossa. Näiden erikoisten toimiensa ohella kykeni hän näennäisesti alamaistensa silmissä kohottamaan itsensä niin tärkeäksi tekijäksi, joka ei ollut mitenkään korvattavissa, paitsi hänen määräämällään tavalla. Se, että hänen tehtävänä oli myöskin koko suvun uskonnollisista asioista huolehtiminen ja palveluksien suorittaminen "jumalille", antoi hänelle parhaan asean alamaistensa vastaan.

Luontaisen fetichismin vallitessa ihmiset uskoivat luonnossa olevan näkymättömiä "henkisiä" olen- toja, jotka hallitsivat ja johtivat luontoa tahtonsa mukaisesti ja että kaikilla eri ilmiöillä on oma komentajansa. Pitkäaikaisen johtaja toimensa vuoksi joutui patriarkka tutkimaan luonnon eri ilmiöitä ja niiden keskinäisiä suhteita ja hän kykeni niitä jossain määrin itselleen selittämäänkin. Mutta kaiken sen tiedon, mitä hän luonnosta oli oppinut, piti hän alamaistensa tarkoin salassa. Ainoa, joka pääsi salaisuuksistaan osalliseksi, oli poikansa, jonka hän oli suunnitellut seuraajakseen. Sen sijaan, että patriarkka olisi luonnon eri ilmiöitä selittänyt alamaistensa sellaisena, kuin hän itse oli oppinut niitä tuntemaan, hän selitti niiden johtuvan luonnon hallitsijain hyvästä tai pahasta tarkoituksesta. Etenkin myrskyt ja rajusateet, jotka tuottivat ei ainoastaan suoranaisia kärsimyksiä ihmisille, mutta myöskin aineellista vahinkoa, olivat hänen selityksensä mukaan ihmisille vihamielisten luonnon hallitsijain toimeenpanemia pahassa tarkoituksessa. Niiden kanssa oli saatava sovinto aikaan, mutta se saattoi tapahtua ainoastaan uhrauksien kautta. Mutta ennenkuin uhraaminen voitiin uskoa tuottavan toivottuja tuloksia, täytyi alamaisten noudattaa ehdotonta kuuliaisuutta ja alamaisuutta hallitsijaansa, patriarkkaa kohtaan. Samoin taas suotuisa ilmasto oli palkkio kuuliaisuudesta ja osoitus siitä, että patriarkka oli saanut sovinnon aikaan ihmisille vihamielisten luonnon hallitsijain kanssa.

Käyttämällä edellä mainittuja keinoja onnistui hallitsija — patriarkka — melkein poikkeuksetta alistamaan sukunsa muut jäsenet tahtonsa alle. Mutta ennenkuin se oli mahdollista, hänen täytyi olla mahdollisimman suuressa määrässä eristettynä alamaistensa. Etenkin uhrauksien toimittaminen "jumalille" oli äärettömän salainen tehtävä. Siksi ne usein toimitettiin vuorilla, jossa ei saanut olla ketään muita läsnä paitsi jonka hallitsija oli valinnut seuraajakseen, suvun hallitsijaksi. Hallitsijan jatkuva oletettu kanssakäyminen "jumalien" kanssa kohotti hänet alamaistensa edessä puolittain "juma-

Vaikka Saksan markan arvo onkin alhainen, niin silti Saksan kapitalistit lihovat. Työläisten kärsimykset eivät näytä laihduttavan kapitalisteja.

laksi". Vieläpä he alkoivat uskoa, että heidän hallitsijansa oli syntyperältään samasta sukujuuresta kuin "jumalatkin". Tällaisten käsitteiden vallitessa hallitsijan tahdon vastustaminen olisi saattanut koko sukuyhteiskunnan perikatoon. Parhaimmassakin tapauksessa sen uskottiin tuottavan suuria kärsimyksiä. Ihmisen valta toisen ihmisen yli siten täydellistyi, vaikkakin noin omituisella tavalla.

Taloudellisen valtansa lisäksi, jonka hallitsija oli jo saavuttanut johtaja toimensa ohella, saavutti hän henkisenkin ylivallan alamaistensa yli. Nyt hän voikin jo avoimesti selittää, että kaikki hänen toimenpiteensä, mitä hyvänsä ne olivatkin, oli tarkoitettu alamaistensa hyväksi. Täten vakiintui yleiseksi käsitteeksi, että hallitsija, huolimatta ylellisestä elämästään, ei elänyt enää itseänsä varten, vaan alamaistensa eduksi ja niiden tähden.

Sen jälkeen ihmiskunta on kulkenut monen kehitysjakson läpi. Lukumääränsä nähden se on lisääntynyt äärettömän suuresti ja samalla se on muodostunut suuremmiksi ja pienemmiksi kansakunniksi. Sen tuotannollisessa ja yhteiskunnallisessa elämässä on tapahtunut suuria muutoksia. Mutta siitä huolimatta orjuus ei ole vielä kukaan poistunut, vaikkakin se on muuttanut muotoaan.

Feodalisella aikakaudella vallitsi täydellinen maa-

orjuus. Ylimystö oli jo vapauttanut itsensä kaikista yhteiskunnalle hyödyllisistä tehtävistä ja eli paljasta loiseläjän elämää. Ylimystölle ei ollut enää välttämätöntä asemansa säilyttämisen vuoksi ottaa osaa hyödylliseen työhön. Sen käytettävänä oli jo järjestetty valtiokoneisto sotajoukkoineen ym. kurinpitolaitoksineen, jolla se suojeli itseään kapinoivia orjajoukkoja vastaan. Yhteiskunnallinen kehitystaso oli äärettömän alhainen feodalisella aikakaudella, sillä sitä kahlitsi vielä suuressa määrässä luontainen fetichismi.

Mutta yhteiskunnallisen kehityksen kulku ei pyhähdä, vaan se pyrki aina eteenpäin. Toisin ajoin sen edistyminen on tosin hidasta ja vieläpä se tilapäisesti voi taantuakkin, mutta lopullisesti se kulkee eteenpäin estämättömällä voimalla. Ihmiskunnan jatkuva lisääntyminen pakottaa aina vussin ajan kuluttua uudet kehitysvoimat esille. Niin tapahtui feodalisella aikakaudellakin. Se tuotantotapa, mikä vallitsi feodalisella aikakaudella, ei tyydyttänyt enää lisääntyneen ihmiskunnan tarpeita. Se pakotti keksimään uusia ja käytännöllisempiä keinoja, joiden avulla ihmiskunta kykeni paremmin tyydyttämään elämän vaatimuksensa.

Kauppakapitali, joka myöhemmin kehittyi teollisuuskapitaliksi, noustessaan valtaan hävitti feodalisen järjestelmän ja sen mukana maa- sekä viimeisetkin jätteet henkiorjuudesta. Kauppakapitalille oli välttämätöntä raivata kaikki esteet kaupankäynnin tieltä. Luonnon tutkiminen ennen kaikkea tuli välttämättömäksi, josta seurasi tieteen astuminen luontaisen fetichismin tilalle. Kaupankäynti yhdisti suuret ja kaukana toisistaan olevat kansakunnat vuorovaikutukseen keskenään ja edisti siten tuotannon kehittymistä monipuolisemmaksi. Kauppakapitali perusti ja piti yllä koululaitoksia, joissa kehitettiin tieteitä ja opetettiin teknillisiä aineita. Yleisesti voidaan sanoa, että kauppakapitali valtaan noustessaan raivasi tien yhteiskunnalliselle kehitykselle. Mutta tämän kaiken se teki vaan yksinkertaisesti sen tähden, että se oli sen olemassaololle välttämätöntä.

Teollisuuskapitali suurtuotannon avulla on tehnyt ja tekee juuri parhaillaan raivaustyötä teolliselle yhteiskunnalle. Teollisuuskapitali noustessaan valtaan hävitti käsiteollisuuden ja rakensi koneteollisuuden sen tilalle. Se on poistanut keskinäisen kilpailun tuotannon ja jaon alalla, joka oli vallitsevana käsiteollisuuden aikana. Se kokosi kaikki työläismassat suureksi teollisuusarmeijaksi. Teollisuuskapitali teki tehottomaksi itseensä nähden parlamentit ja oikeuslaitokset. Se katkoi kansalliset siteet ja hävitti valtakuntien väliset raja-aidat. Ne, mitä viimeksi mainituista on jäljellä, ovat vaan muodollisia seikkoja ja eivätkä ne voi ehkäistä teollisuuskapitalin toi-

mintaa. Ja tämä kaikki tapahtui vain siksi, että se oli teollisuuskapitalin eduille ja sen olemassaololle välttämätöntä.

Jatkuvan riiston vallitessa, joka ei suinkaan ole heikentynyt, vaan päinvastoin kärjistynyt kapitalistisen järjestelmän aikana, on työväenluokka joutunut käymään lakkaamatonta taistelua omistavaaluokkaa vastaan. Se on pakottanut työläiset, säilyttääkseen olemassaolonsa, jo osittain järjestymäänkin. Mutta sen sijaan, että ne työläiset, jotka tänäpäivänä ovat jo järjestyneitä, olisivat järjestyneet, kuten kapitalistiluokka teollisuuksittain yhdeksi luokkataistelujärjestöksi, ovat työläiset järjestyneet hajanaisiin ammattijärjestöihin ja poliittisiin puolueihin. Ainoastaan osa heistä on järjestynyt luokkataistelujärjestöön I. W. W. hen.

Ammattijärjestöt, jotka rakenteeltaan ja kokoonpanoltaan ovat vanhentuneita ja niin ollen jo senkin puolesta kykenemättömiä käymään luokkataistelua, ovat johtajain kontrollin alaisia, joiden tarkoituksena ei ole luokkataistelun käyminen, vaan asemansa säilyttäminen työläisten hartioilla. Poliittisilta puolueilta, huolimatta siitä, minkälaista nimeä ne milloinkin kantavat, puuttuu kokonaan taloudellinen pohja, luokkataistelulle välttämätön edellytys. Työväenluokan vallankumouksellista nimeä kantavat poliittiset puolueetkin muodostuvat ihmisistä, jotka yhteiskunnallisen asemansa puolesta ovat äärimmäisessä ristiriidassa keskenään, johtajia lukuun ottamatta, joiden jo alkuperäinen tarkoituksin on tehdä siten elämänsä työläisten kustannuksella. Voidakseen paremmin pittää työläisiä esiintyvät nämä johtajat työläisille ystävinä ja pelastajina, peittävät todellisen tarkoituksensa vallankumouksellisella naamarilla. Ja täytyy myöntää, että he ovat siinä jossakin määrin onnistuneet. Sillä sen sijaan, että patriarkallisen aikakauden henkiorjat olivat luontaisen fetichismin kahleissa, ovat tämänpäiväiset palkkaorjat vielä suuressa määrässä johtaja fetichismin kahleissa, joka ei ole edellistä paljonkaan ilahduttavampi ilmiö.

Teollisuustyöläisten valtaan nousu täytyy tapahtua heidän omasta toimestaan. Mitkään tähänasti yhteiskunnan kontrolliin nousseet ryhmät, anastessaan vallan edeltäjiltään, eivät ole hyväksyneet johtajikseen vieraita aineksia, joiden taloudelliset edut olisivat olleet ristiriidassa heidän etujensa kanssa, vaan ovat ne aina luokkana johtaneet toimintaansa etujensa mukaisesti. Samoin täytyy työläistenkin tehdä voidakseen nousta valtaan. Sellaiset ainekset, jotka ihmisystävällisistä syistä kulkevat työväenliikkeen mukana, ovat silte yhtä vaarallisia kuin nälkäinen tilkeri lammaslaumassa. —

A. Turner.

